

Foto J. M. BOSCH

A l'ample coll de L'Evêque, vigilats pel cim del mateix nom.

Ens preparam una sopa de xampinyons. Posem la roba al sol perquè s'assequi i nosaltres romancegem per tal de recuperar forces per demà, que ens espera una etapa molt forta. Abans d'anar a dormir tornem a menjar. Aquest cop: puré d'espinaacs al formatge i pollastre al curri. —Si us ha passat mai pel cap de comprar-ne, penseu en alguna altra cosa. No és pollastre, és foc.

Entre sis i set, ens posem al llit.

DIMECRES, 29 DE MAIG

El despertador trenca el silenci a les 3 de la matinalda. Esmorzem llet en pols, galetes i un "muesli" (preparat de cereals). Sortim a les 4 tocases. El primer objectiu és davant nostre i s'anomena el Coll de la Chaux. Hem de salvar 500 m de desnivell. No fa fred. El cel

està ple d'estels, però no estic tranquil ja que uns núvols negres floten sobre el coll. No hem tingut temps d'entrar en calor, quan comencem a trobar una inacabable successió de petites allaus enmig del camí. La neu és dura i això es converteix en un trencacames. Em continuen preocupants els núvols. En Josep M. tampoc no és el de sempre.

— Et preocupen els núvols, o bé la zona d'allaus que hem de travessar més tard?

—La zona d'allaus i l'etapa en general, que és molt llarga —em constesta baixant la mirada cap al terra.

Al coll fem un mos i ens disposem a baixar per damunt d'una neu un pèl dura. Baixem bé i gaudim dels nostres controlats moviments, malgrat que el descens sigui curt. Al llac de Louvi ens tornem a posar les pells per remuntar 300 m més fins al coll del Momin. Pugem, amb l'ajuda de les ganivetes, per uns paratges magnífics. Està sortint el sol i les nostres vivències són inenarrables i irrepetibles. A la nostra esquena i mig tapat pels núvols, el sostre d'Europa; a la dreta, i amb uns monumentals séracs el Gran Combin, que impressiona per ell mateix; i més a prop nostre gaudim de la presència d'un cim aeri —potser no tan famós— i aixeca una paret Nord tènica més no poder: Le Pleureur.

Abans d'arribar al coll, veiem a sobre d'un lloc el tranquil passejar d'un chamoix (isard), que sembla buscar l'escalfor del sol. Tenim temps de mirar-lo i que ens observi. Després reprèn la marxa.

Al coll, amb l'alegre vista del Rosablanche, recupereu forces. Iniciem l'ascensió al cim —molt recomanable—. Arribem practicament a dalt amb esquís. Ingerim molt de líquid i quelcom de sòlid, ja que el sol apreta de valent. Després de baixar per una delicada aresta amb els esquís als peus, arriba el clímax de qualsevol esquiador de muntanya: la baixada. Però resulta, que quan la neu està en unes condicions immillorables, aquest clímax es transforma en un disfrutar incontrolat, metre les espàtules dels nostres esquís fan tot tipus de dibuixos sobre la neu.

El darrer tall, la neu és fonda i el fem com podem. Fins aquí, l'etapa hauria estat perfecta. Tot el que vingui a partir d'ara, només fa que emmascarar la brillantesa d'aquesta primera part.

SCAD&L AVENTURA

EL TEU REI MAG DELS ESPORTS D'AVENTURA A GIRONA

Carrer Nord, 6 - Tel. 21 14 10 - 17001 GIRONA